

KATEDRA ASIJSKÝCH STUDIÍ
Posudek na bakalářskou práci

Autor: Marika PECHOVÁ

Titul: *Odchylky v ortografii: Chengdu*

Konzultant: Mgr. David Uher, PhD

Hodnotící kritéria	% podíl na celkové známce	hodnocení
Téma:	5%	1
Metodologie:	20%	3
Korpus	20%	2
Použití odborné literatury:	20%	3
Struktura a forma:	20%	3
Bibliografický aparát:	15%	3
Celková známka před obhajobou:		2,7

Korpus: Korpus je kvantitativně i kvalitativně zpracován uspokojivě. Bohužel se v něm objevují chyby ve významech jednotlivých jeho položek, namátkou např. s. 75 趟 „krát“, s. 78 款 „paragraf“ a 痔 „hemoroid“, s. 79 碟 „talíř“, s. 80 圾 „odpadky“, s. 86 規 „princip“ (tento znak je navíc uveden ve své nezjednodušené podobě, ačkoliv v „Ediční poznámce“ – s. 5 – diplomantka deklaruje, že ve své práci bude uvádět znaky pouze zjednodušené).

Metodologie: Diplomantka zpracovala svůj korpus velice svědomitě. Následně provedla jeho úspěšnou analýzu a vyvodila uspokojivý závěr. Bohužel se jí tuto analytickou část ani tentokrát nepodařilo úspěšně propojit s pasáží teoretickou. Podobně jako v předchozí verzi této práce se tak i zde diplomantka uchyluje k častému historizování. Za historizování považují uvádění dat, která s prací samotnou nemají žádný těsnější obsahový vztah. Diplomantka tak ve své práci ponechává popis vývoje grafiky znaků (s. 10–12), když se měla koncentrovat pouze na jejich reformu. Uvítal bych především zmínku o reformě tradicí připisované historiku Zhouovi krále Xuana z Zhou, instalaci menšího písma premiéra státu Qin – Li Si i o reformních snahách císařovny Wu Zetian. Větší pozornost by měla být v textu věnována také konstituování normativního písma jako hlavního předmětu analýzy. Diplomantka sice uspokojivě definovala tah, jako významnou jednotku své analýzy, definice prvku a složky však již v její práci chybí. Místo definice radikálu je zde uvedena definice pro práci irelevantního determinativu (s. 16). Fonetikum je vymezeno nedostatečně, když se diplomantka při jeho popisu koncentruje na vesměs nesouvisející výklad o čtyřech tónech moderní hovorové čínštiny (s. 17). Smysl zařazení výstupů výzkumu Taizhongské univerzity (s. 18) by mělo jejich propojení s následnou analýzou! Podobně nepotřebný je i výklad všech kategorií znaků (s. 19–21), když pojmy piktogram, symbol, výpůjčka a varieta nejsou ani v této verzi bakalářské práce v analýze použity. Ostatně je diplomantčin popis i nadále velmi zkratkovitý a roztříštěný, když je např. deskripce vývoje grafiky ukončena rokem 220 n. l. a je na ni navázáno až bezmála po dvou tisících letech na sklonku 19. století. V mnoha případech by diplomantčin výklad ozřejmily praktické příklady, respektive jejich větší množství.

Diplomantka sice v práci opravila řadu faktografických chyb a nepřesností, jejím zpracováním se však dopustila nových pochybení, např.

- ke konci třetího tisíciletí př. n. l. (tj. před 4200 lety) se znaky stěží mohly nacházet na bronzových nádobách (s. 10) pokud nejstarší písemné památky pocházejí z doby před 3200 lety (s. 9)
- ze znaků se během vlády dynastie Han nestaly pouze konvenční symboly, které ztratily svůj zobrazující charakter (ať již zde diplomantka „zobrazujícím charakterem“ má na mysli cokoliv – s. 11), když jsme dodnes s to vyložit motivaci grafiky větší části z nich
- „kurzíva“ rozhodně nevzniká za Válčících států (s. 11)
- „foném“ není totéž co „fonogram“ (s. 13)
- „atonická slabika“ není pátým tónem (s. 17)
- příklad uvedený na s. 20 není „výpůjčkou“ (existuje slovo – neexistuje pro něj znak) ale 错别字 „chybným znakem“
- významy některých znaků v textu jsou uvedeny chybně nebo nepřesně, např. 戈 je „halapartna“, 即 „přiblížit se; tj.“, 款 přesněji znamená „paragraf; částka“, 雷 je „hrom“ (s. 18; většina znaků s chybným nebo nepřesným významem je přitom obsažena v *Čínsko-českém a česko-čínském slovníku* Jaromíra Vochaly)

Struktura a forma: Bohužel ani formálně se diplomantce nepodařilo zbavit chyb. Stále se v ní objevují prohrašky proti ortografii (názvy duktů s počátečním velkým písmenem chápu jako amerikanismus, ostatně kdyby byl diplomantčin přístup v tomto smyslu konsistentní, uváděla by je v textu tak ve všech jejich výskytech, viz s. 11). Nedostatky je zasažena i stylistická rovina práce: střídání gramatických časů je typické pro vyprávění nikoliv pro odborný text, např. s. 13; stylisticky „neohrabaně“ působí i opakování slov a absence predikátu ve větách, např. ss. 10 a 13. Obdobně sice v menší míře přesto stále v textu nalézám případy odklonu od stylu: „se bez jejich studia číst nedá“ (s. 14), „jak se zvládají naučit“ (s. 18). Ani rozvržení celého textu není vždy ideální: popis korpusu by jej měl předcházet nikoli ho následovat. V jeho stávající pozici není mj. jasné, zda je korpus součástí části teoretické nebo analytické.

Literatura: Např. práce UHER 2002, KANE 2009 a ŠVARNÝ 2001 nejsou uvedeny v závěrečné „Bibliografii“. Protože diplomantka používá tzv. zkrácené verze citace, není jasné, o které tituly se konkrétně jedná. Sehnalův příspěvek není knihou (s. 21)!

Bibliografický aparát: Na několika místech, např. s. 11, chybí bibliografická citace. Prezentované výstupy však zjevně nejsou výsledkem autorčina výzkumu.

Práce přes uvedené výhrady splňuje podle mého názoru nároky kladené na bakalářskou práci. Proto ji doporučuji k obhajobě před komisí a hodnotím ji známkou **dobře** (E).

Mgr. David Uher, PhD

v Olomouci
23. srpna 2015